

Det, der er det vigtige, er jo, om man har tid til at snakke med de ældre; det er, om man har tid til at læse højt for børnene; det er, om man har tid til at tage sig af de børn i en skoleklasse, som har brug for lidt ekstra hjælp. Alt det, der ikke kan måles og vejes, er som regel det, der er vigtigt, når vi snakker om det offentlige.

Derfor skal vi finde nogle helt andre styringsværktøjer end dem, der bliver brugt i dag. Desværre går regeringen videre ad den vej, som man har set ikke virker – den vej, som man har set føre til, at der bliver ringere og ringere offentlig service, og at borgerne bliver utilfredse med, at de ikke får det, der er vigtigt. De er fuldstændig ligeglade med, om det, der kan måles og vejes, ser ud, som om det er en fremgang, og at det udløser nogle resultatkontraktbonusser osv., hvis det, der er vigtigt for borgerne, til gengæld udsultes.

Derfor er der altså behov for, at vi overordnet begynder at se på hele den måde at styre det offentlige på med langt mere demokrati og langt mere indflydelse for borgerne og de ansatte på, hvordan opgaverne skal løses – og det skal være langt tættere på borgere og ansatte, så de får mulighed for at få indflydelse på, hvordan tingene skal styres – altså langt mere demokrati end det, som regeringen lægger op til her, hvor det er meget mere bureaukrati, hvor det er meget mere måle og veje, langt mere af den slags, som er ved at få en lang række offentligt ansatte til simpelt hen at give op og forlade den offentlige sektor og søge over i det private i stedet for. Det ikke den vej, vi skal se på, hvordan vi får en velfungerende offentlig service, som er demokratisk ledet, og hvor man har fokus på det, der er det vigtige, i stedet for på det, der kan måles og vejes.

Så vi er klart imod det forslag, der ligger her.

Kl. 15:32

**Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):**

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken; så er det Liberal Alliance, og det er hr. Villum Christensen.

Kl. 15:33

(Ordfører)

**Villum Christensen (LA):**

Jeg vil ikke sige det så barsk, som at vi er imod, men jeg synes, at man har grund til at være meget skeptisk. Det er uden tvivl en papirtiger, der endnu en gang ruller ud over kommunerne. Man kan så sige, at vi ruller noget andet væk, og hvad er så nettovirkningen af det? Men den tanke, der ligger bag, nemlig at vi hele tiden

skal producere nogle formkrav herindefra, som om man ikke selv kan tænke ude i kommunerne, er vi faktisk rigtig meget imod. Det gælder jo også for alle vores mange institutioner: Vi stiller form- og proceskrav, men kan i virkeligheden ikke forholde os til indholdet, for det kan man jo kun derude, hvor mennesker møder mennesker, og det er jo ikke altid noget, der lader sig registrere i tabeller og kolonner og frekvenser.

Jeg tror, at man i kommunerne er rimelig træt af at få at vide, hvad man skal gøre i alle mulige tilfælde. Og som det også blev sagt af den radikale ordfører, vil det næppe gøre den store forskel, for selvfølgelig vil kommunerne jo have interesse i at formulere nogle målsætninger inden for de forskellige politikområder. Men det forhold, at vi lægger standarder ud over kommunerne herindefra, og den tanke, der ligger bag, er vi faktisk rigtig meget imod.

Jeg har ikke kunnet lade være med at hæfte mig ved de undersøgelser, der bliver lavet om, at rigtig mange offentligt ansatte får stress – der er jo ikke noget, der bliver talt meget mere om end det. I Københavns Kommune har man faktisk fået undersøgt, at en af de væsentligste faktorer, når folk går ned med stress, er, at folk bliver sat til at lave noget, som de ikke er uddannet til. Eksempelvis kan man blive sat til at udfylde skemaer, når man er pædagog, og i jobcentre bruger man 80 pct. af sin tid på at lave kontroller og kun 20 pct. på at snakke med ledige og virksomheder – og sådan kunne vi jo blive ved i en uendelighed. Det synes jeg at vi skulle tænke meget mere over, når vi producerer nye regler herindefra: Hvordan virker det på de mennesker? Det eneste, der jo dybest set kan sikre kvaliteten, er, når mennesker møder mennesker, og hvad der kommer ud af det. Tal og tabeller vil aldrig nogen sinde give kvalitet i sig selv.

Tager vi uddannelsesområdet, hvor 95 pct. skal have en ungdomsuddannelse og 50 pct. en videregående uddannelse, kan vi se, at det jo går lige den modsatte vej. Det hjælper jo ikke noget bare at sætte tabeller op og så flytte rundt på nogle strukturer, for hvis de mennesker, der skal udføre opgaverne ude i det yderste led, er misfornøjede og ikke er engagerede, fordi vi belaster dem med alverdens bureaukrati herindefra, så får vi altså den modsatte effekt.

Jeg synes, vi har set det så utrolig mange gange, at vi er nødt til at være lidt skeptiske også over for det her. Jeg vil ikke afvise det på forhånd, men vil følge det nøje under udvalgsarbejdet.